

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 25340

гр. София, 25.07.2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав, в
закрито заседание на 25.07.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

като разглежда дело номер **2343** по описа за **2025** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248 ГПК във вр. чл.144 АПК.

Образувано е по искане вх. № 16645/02.07.2025г. на В. М. В. и Б. В. Д., за изменение на решение № 22215 от 27.06.2025г., в частта относно присъдените в тяхна полза разноски.

В обстоятелствената част на молбата се излага, че при определяне размера на адвокатското възнаграждение, съдът не е съобразил обстоятелството, че спорът е с материален интерес и поради това била приложима нормата на чл.8, ал.1 във вр. чл.7, ал.2, т.4 от Наредба № 1/09.07.2004г. Освен това, ответникът не бил посочил конкретни доводи за това, че делото е с пониска правна и фактическа сложност от обичайните за този вид дела. Отправено е искане за възстановяване на разноските за адвокатско възнаграждение в пълен размер, съобразно представените списъци по чл.80 ГПК.

Препис от молбата е връчен на кмета на Столична община, който чрез своя процесуален представител юрк. Р. И. е депозирал писмен отговор за нейната неоснователност.

С решение № 22215 от 27.06.2025г. е изменена заповед № СОА25-РД40-10/27.01.2025г. на кмета на Столична община, в частта, с която е определен размер на дължимото обезщетение за отчужден недвижим имот с идентификатор № 68134.4356.599 /незастроен/ и площ от 1 907 кв.м. в размер на сумата от 231 567, 01 лева (двеста тридесет и една хиляди петстотин шестдесет и седем лева и една стотинки), като е увеличен размера на стойност 252 935, 58 лева (двеста петдесет и две хиляди деветстотин тридесет и пет лева и петдесет и осем стотинки), разпореждаме между съсобствениците В. М. В., Б. В. Д., М. Д. Г.- Г., В. Й. Г. и Д. Г. И., съобразно притежаваните от тях идеални части.

С този акт Столична община е осъдена да заплати на В. М. В. и Б. В. Д. сумите от по 2 088, 00 (две хиляди осемдесет и осем) лева, на основание чл.143, ал.1 от АПК.

Съгласно процесуалната разпоредба на чл.248 ГПК във вр.чл.144 АПК в срока за обжалване на съдебното решение, а ако същото е необжалваемо в едномесечен срок от постановяването му, съдът по искане на страна може да измени или допълни решението, в частта относно присъдените разноски. В. М. В. и Б. В. Д. са подали молбата на 02.07.2025г., в едномесечния срок от датата на

постановяване на решението, поради което същата се явява процесуално допустима, но неоснователна по същество.

Отговорността за разноски е гражданско облигационно отношение, което произтича от факта на неоснователно повдигнатия правен спор и се носи от страната, чието правно твърдение е отречено със съдебния акт. Отговорността за разноски има санкционен характер срещу субекта, предизвикал спора. Състои се в правото на едната страна да иска и задължението на другата да плати направените разноски на страната, в чиято полза е решено делото.

Както е изяснено в т.3 на Тълкувателно решение № 6/06.11.2013г. по дело № 6/2012г. на Общото събрание на Гражданската и Търговската колегии на Върховния касационен съд, при разглеждане на възражението по чл.78, ал.5 ГПК съдът следва да извърши преценка на фактическата и правна сложност на спора и ако след тази преценка се изведе несъответствие между размера на възнаграждението и усилията на защитата при упражняване на процесуалните права да намали договорения адвокатски хонорар.

Съгласно задължителното тълкуване, дадено с решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 25.01.2024г. по дело № C-438/22, въведеният с разпоредбата на чл.78, ал.5 ГПК праг на разноските за адвокатско възнаграждение - в размер не по-нисък от минималния в Наредба № 1/2004г. за възнагражденията за адвокатска работа (загл. изм. ДВ, бр.14/2025г.) следва да се смята за ограничение на конкуренцията с оглед на целта по смисъла на чл.101, §1 от Договора за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС). Посоченото разрешение означава, че при преценката си за размера на подлежащите на възстановяване разноски за адвокатско възнаграждение на страната, в чиято полза е разрешен спорът, и при приложение на разпоредбата на чл.78, ал.5 ГПК, съдът не е обвързан от минималните размери на адвокатското възнаграждение, посочени в Наредба № 1/09.07.2004г.

Размерите на адвокатските възнаграждения по Наредба № 1/09.07.2004г. могат да служат единствено като ориентир при определяне служебно на възнагражденията, но без да са задължителни за съда. Тези размери, подлежат на преценка от съда с оглед цената на предоставените услуги, като от значение следва да са: предмета на спора, интересът, видът и количеството на извършената работа и преди всичко фактическата и правна сложност на делото.

Именно водейки се от вида и характера на делото, защитаваният интерес, броят на заседанията, обемът на извършената процесуална дейност, фактическата и правна сложност на спора, съдът е определил размера на адвокатския хонорар за осъществената процесуална защита от адв. А. Д.. Дори и да се възприемат за правилни твърденията на адв. А. Д., че спорът по делото е с материален интерес /теза, обратна на застъпената от настоящия състав/, то съдът не е длъжен да изчисли възнаграждението по правилата на чл.8, ал.1 във вр. чл.7, ал.2, т.4 от Наредба № 1/09.07.2004г., нито отговорността на ответника може безусловно и безкритично да бъде ангажирана с пълния размер на заплатения от жалбоподателите адвокатски хонорар. Както вече се изложи и съгласно решението на СЕС от 25.01.2024 г. по дело C-438/22, националният съд е длъжен да откаже приложението на Наредба № 1/09.07.2004г., защото определените минимални размери на адвокатските възнаграждения противоречи на правилата за конкуренция в Европейския съюз. Решението на СЕС се ползва със сила на тълкувано нещо и по съществото си представлява тълкувателно решение. Силата на тълкувано нещо се изразява в забраната на националният съд да се отклонява от постановеното по делото или да го замества със свое собствено тълкуване, различно от това, дадено от СЕС.

Определеното адвокатско възнаграждение за процесуалната защита на адв. А. Д. от по 1 800,00 (хиляда и осемстотин) лева за всеки един от жалбоподателите В. М. В. и Б. В. Д. е справедливо и обосновано по см. на чл.36, ал.2 от Закона за адвокатурата и съдът не намира никаква причина,

същото да бъде увеличено до искания размер от по 8 184, 00 (осем хиляди сто осемдесет и четири) лева.

Предвид горното, се формира извод за отсъствие на основания за уважаване на молбата по чл. 248, ал. 1 от ГПК.

Така мотивиран и на основание чл.248 ГПК във вр.чл.144 АПК, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искане вх. № 16645/02.07.2025г. на В. М. В. и Б. В. Д., за изменение на решение № 22215 от 27.06.2025г., в частта относно присъдените в тяхна полза разноси, представляващи адвокатски хонорар в размер на сумата от по 1 800,00 (хиляда и осемстотин) лева.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

ПРЕПИС от определението да се връчи на страните по делото.

Съдия: